

■ REDAKSJONEN: Telefon 62 40 00 00
 ■ E-post: redaksjonen@ostlendingen.no
 ■ www.ostlendingen.no

MUSIKK

Lite utfordrende

Dimmu Borgir:
 Abrahadabra
 Nuclear Blast

Det er grandios, episk og teatralisk, med KORK som klassisk bidragsyter og koret Schola Cantorum med sine stemmer. Bortsett fra at tre medlemmer har forsvunnet siden «In Sorte Diaboli», er det ikke store forandringer å spore. Med tid og stunder har Dimmus black metal blitt veldig utvannet. Bandets musikk gir ikke lenger assosiasjoner til det kalde, grimme og ugjestmilde nordiske landskapet. Nå er det riddere og drager som dukker opp som mentale bilder. Bandet er faretruende nær ved å forlate black metal-sjangeren for godt. Håndverket utføres av meget kompetente og profesjonelle hender, og ingenting er overlatt til tilfeldighetene, men tilførsel av ny og spennende musikk er det ikke. Black metal skal værere en utfordring for lytteren, i dette tilfellet er utfordringen svært liten.

Anders Brevig

Griper tak

Veronica Akselsen:
 Blod og ild
 Bare Bra Musikk

Veronica Amanda Akselsen (24), datter av Elias, har hatt en karrierestart litt hit og dit, blant annet med GP-deltakelse. Nå går hun til utgangspunktet. Musikkarven fra taterkulturen framføres ekte og direkte, med låtvalg fra flere kilder. Sanger som «Jag är på vandring» og «Vi reiser hjem» har amerikansk trad-bakgrunn under titlene «I'm a poor wayfaring stranger» og «I'll fly away», kjent med folk som Dylan, Allison Krauss, Johnny Cash og Aage Samuelsen. Andre er mer ukjente. Kjærlighet og død, fylt og tragedie og ikke minst Jesus er blant temaene. Med seg har hun kremspillere som Stian Carstensen på trekkspill og diverse strenger og fiolinist Ola Kvernberg. Sparsomt og smakfullt støtter de opp om hennes oppriktige framførelse.

Geir Hovensjø

Frans første

Fran Healy:
 Wreckorder
 Wreckordlabel

Etter seks flotte album med Glasgow-bandet Travis, er det ingen overraskelse at vokalist og frontfigur Fran Healy omsi-

Kari Bremnes oppsummerer med dobbelt-album

Kari Bremnes oppsummerer sine 30 år som artist med dobbel samlealbum. Albumet har fått tittelen «Fantastisk allerede» og utgivelsesdatoen var mandag. Her er 33 høydepunkter fra karrieren. To nye innspillinger har også fått plass – «Grågåsa» og «Fantastisk allerede». Bremnes begynte å utvikle sitt låtskrivertalent

tidlig på 90-tallet og har etter hvert fått status som noe av en konsertfavoritt både her hjemme – og ikke minst i Tyskland. Sammenlagt har Bremnes utgitt 13 soloalbum, der det siste – fjorårets «LY» – solgte til gull og ble kåret til årets beste plate av NRK P1. (©NTB)

Odd den alvorlige

Odd Nordstoga er tilbake igjen, denne gangen med større alvor.

GITTE JOHANNESSEN, ©NTB

Kamerater har fleipet om før-tiårskrisen, og han som bare blir 38 år i desember. Men det holder ikke lenger for Odd Nordstoga bare å ta en trall.

Nå sitter han på en restaurant på Grünerløkka og drikker vann («ellers blir bukka for trang») for å snakke om sin nye og tiende skive, «November». Der beveger «grisen står og hyl»-sangeren seg endatil inn i eksistensialismen.

– De nye sangene er mer dyptlodgende. Jeg prøver å skrive om ting i tilværelsen som er vesentlige, ikke vente til jeg er 60. Nå er jeg i en alder og har en plass der

dette var det rette å gjøre, sier han og legger til: – Men det er skummelt også.

Vakkert alvor

Tittellåten «November» starter riktignok i det frodige og lett surrealistiske universet som Odd Nordstoga introduserte på «Luring» i 2004 og fortsatte på «Heim te mor» to år etter.

Det første verset åpner med «det er eit troll på loftet, og draugen er på dass, i kjellaren bråkar ein skummel ein, og ute er eit skrømt frå den tid slike fanst», synger Nordstoga – som hørte alt dette «i luften av ei daud og plaga sjel».

Men der stopper også mora. Deretter fortsetter sanger med et vakkert alvor over seg. Med mindre trøorgel, pedalsteel og fele, der mer konvensjonelle instrumenter kommer inn. Odd synger om både lykken i de små ting, om kjærligheten, og

avslutter platen med «Det lova land», der han etter eget utsagn beveger seg inn i reneste eksistensialismen.

– Det er et meddelsesbehov som kommer når du blir eldre. Det er ikke bare å ta en trall lenger. Det må være en mening i trallen, sier han.

Som en bro

Mens «Luring» viste folkemusikken der han kom fra (Vinje), fortsatte «Hjem te mor» på litt andre veier, det Odd selv kaller «fofem og busserull». På «November» går han videre, men tar med seg røttene sine:

– Jeg ønsker meg mitt eget «Odd Nordstoga-uttrykk». Jeg vil være i en tradisjon, og ønsker at min musikk skal være en bro bakover til folkemusikken og visetradisjonen vi har og ha en forankring der. Ikke så mye i innpakningen, like mye i det tekstlige, sier han.

Lekent

Esther Orkester:
 The harp & the fuzzy kazoo
 Musikklosen

Vokalist og låtskriver Esther Buchmann står i spissen for bandets lyse, vennlige, fantasifulle musikk. Hun har en litt jazzy syngemåte, og både rytmer og arrangementer preges av løssluppen fantasi. Likevel, det blir noe «flinkt» og distansert over det hele, det skapes lite nærhet som kryper inn og får betydning.

Geir Hovensjø

Kammerpop

Wulff:
 Second Sunrise
 Musikkoperatørene

Trioen setter det passende begrepet «kammerpop» på sin musikk. Tine Wulff (søster av Marte Wulff) synger, og har med seg Kjell Harald Litangen og Kjetil Dalland. Musikken er original og luftig, spilt med forståelse og dyktighet, men samtidig nokså stillestående og blodfattig i perioder. En ekstra stille versjon av Van Morrissons «Tupelo honey» blander seg inn i den selvskrevne menyen.

Per Kristian Hansen

Geir Hovensjø

Powerpop

Posies:
 Blood/Candy
 Rykodisc

Ken Stringfellow er tilbake hos gamle venner, og Posies leverer her sitt sjuende album på 22 år. På «Blood/Candy» får du 12 flotte spor med bandets karakteristiske powerpop. Fengende melodisk og sjarmende friskt til å være «gamle gubber» i 40-åra. Spor som Beatles-inspirerte «Plastic paperbacks», «Glitter prize» og «License to hide» (med Broken Social Scenes Lisa Lobsinger som gjestevokalist) er alle klassiske Posie-perler.

Per Kristian Hansen

Sørstatsrock

Gov't Mule:
 Mulemium (3 CD)
 Prologue

Dette er faktisk en konsert innspilt på nyttårsaften 1999 i Atlantas Roxy Theatre. Tre fulle CD'er med bluesinspirert sørstatsrock med et band som blant annet består av den fremragende gitaristen Warren Haynes (som nå spiller i Allman Brothers Band) samt gjesteopptredener av Little Milton og tidligere Black Crowes gitarist Audley Freed. Hele 26 spor, inkludert flere bluescovere, en fin versjon av Beatles' «Helter Skelter» og ellers spenstige tolkninger av låter av Bob Dylan, Black Crowes, Tony Joe White, Humble Pie og Lynyrd Skynyrd. Litt voldsomt kanskje (hørte jeg overdose...?), men veldig bra.

Per Kristian Hansen

Varierende heavy

Kens Dojo:
 Reincarnation
 Key Music/EMI

Ken Ingwersen har fått med seg både nasjonale og internasjonale heavyrockere til å hjelpe seg. En utgivelse som byr på variert musikk innenfor rammene til det man kaller klassisk heavy metal. Det er de gode fuzzriffene som skaper de beste låtene, de mer rolige låtene blir fort tamme. Det blir også servert noen instrumentale kutt, unødvendig og lite engasjerende saker. En grei utgivelse, men ingen milepæl i musikkhistorien.

Anders Brevig

Pass deg, Chopin!

Nils Henrik Asheim
 Gjertrud's Gypsy Orchestra:
 Mazurka - remaking Chopin

Når den store polske komponist (1810-49) var på det mest folkelige, skrev han masurka, og pianist Asheim gjør verkene enda mer folkelige når han drar inn sigøynerorkesteret ledet av felespiller Gjertrud Økland. De går løs på Chopin med alle knep. På noen av kuttene gjenkjennes melodien bare så vidt, her er det bokstavelig talt fritt spillerom. Impulser fra sigøyner- og balkanmusikk dominerer Her regjerer stillhet og bråk, kontraster og villskap.

Geir Hovensjø